

7. Круглов В.С. Формирование понимания социальной сущности брака и семьи как основы психологической готовности молодежи к семейной жизни. - В сборнике: Психолого-педагогические проблемы воспитания детей в семье и подготовки молодежи к семейной жизни. -М.: АПН, 1980. С. 24-40.
8. Леонтьев А.Н. Деятельность. Сознание. Личность / А.Н. Леонтьев. — М. : Изд-во политич. литературы, 1977. - 304 с.
9. Парыгин Б. Д. Социальная психология. - СПб.: ИГУП, 2003. - 616 с
10. Пителин С.М. Формирование готовности студентов к созданию семьи: Дис.канд. пед. наук : 13.00.08.-М.: РГБ, 2005- 158с.
11. Платон Государство / Платон. - М.: Мысль. 1998. - 798 с., с 38-65
12. Психология человека от рождения до смерти // Под ред. А. А. Реана. - СПб: прайм-ЕВРОзнак, 2002. - 656 с., с. 427
13. Реан А.А. Социализация личности. Хрестоматия: Психология личности в трудах отечественных психологов. — СПб., 2000. — С. 360 — 364.
14. Социология семьи: учебное пособие для студентов вузов / Е.И. Зритнева. -М: Гуманитар. Изд. Центр ВЛАДОС, 2006. -150 с.с. 11
15. Сысенко В.А Психодиагностика супружеских взаимоотношений: Научно-методическое пособие. - М.: НИИ семьи, 1998. - 112 с., с. 28
16. Фрейд З. Очерки по психологии сексуальности / З. Фрейд. - Мн.: ООО «Попурри», 1997. - 480 с., с. 104
17. Хайдегер М. Работы и размышления различных лет [Текст]: М. 1983. -332 с
18. Хямяляйнен Ю. Воспитание родителей: концепции, направления и перспективы: Кн. для воспитателей дет. сада и родителей / Пер, с фин. — М., 1993. - 112 с.С. 57
19. Шапиро Б. Ю. От знакомства к браку: М., 1990. - 64с. -с.43-44.
20. Шнейдер Л.Б. Семейная психология: Учебное пособие для вузов / Л.Б. Шнейдер - М.: Академический Проект, Екатеринбург: Деловая книга, 2005. -786с., с. 127
21. Ярыгина Н.Ю. Мотивационно-смысловая готовность к семейной жизни дис. ... канд. психол. наук: 19.00.13.- Москва-2007г.

УДК 159.923:378.147-057.875

Спіцина Л.В.

Запорізький національний університет, кандидат психологічних наук, доцент кафедри практичної психології

СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ РЕСУРСИ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ ВНЗ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Стаття присвячена дослідженню організаційної культури ВНЗ як інтегрального феномена, що має системний вплив на розвиток майбутнього професіонала. На наш погляд, створення адекватних умов для набуття освіти, відповідної сучасним критеріям якості, лежить в площині формування організаційної культури вищого навчального закладу, спрямованої на формування цінності самовдосконалення, розвитку, самореалізації особистості, тобто на розвиток її акмеологічної культури.

Ключові слова: організаційна культура, професіонал, професійне становлення, самореалізація, акмеологічна культура

Статья посвящена исследованию организационной культуры ВНЗ как интегрального феномена, который оказывает системное влияние на развитие будущего профессионала. На наш взгляд, создание адекватных условий для получения образования, соответствующего современным критериям качества, лежит в плоскости формирования организационной культуры высшего учебного заведения, направленной на формирование ценности самосовершенствования, развития, самореализации личности, то есть на развитие ее акмеологической культуры.

Ключевые слова: *организационная культура, профессионал, профессиональное становление, самореализация, акмеологическая культура*

The article is devoted research of organizational culture of higher educational establishment as the integral phenomenon which has a system influence on development of future professional. In our view, conditioning for acquisition of education, proper modern criteria, lies inplane, value of self-perfection, development, self-realization of personality directed on forming forming of organizational culture of higher educational establishment, that on development of it akmeological cultures.

Keywords: *organizational culture, professional, socialization, higher educational establishment, professional becoming, self-realization, acmeological culture*

Актуальність. Кожне покоління людей стикається зі своїми проблемами, ризиками, небезпеками. На початку ХХІ століття серед глобальних проблем сучасного світу вчені називають економічну кризу, демографічний вибух, виснаження ресурсів, соціальні й національні конфлікти, глобальну екологічну кризу, ядерну небезпеку тощо. Але існує ще одна криза, яка зовсім нещодавно викликала сплеск наукового інтересу, – і з якою може бути пов'язана, на думку ряду вчених, найбільша небезпека нинішнього сторіччя - це криза компетентності людини. За оцінками фахівців США, щорічно оновлюються 5% теоретичних і 20% спеціальних професійних знань, якими володіють інженери, лікарі, біологи, педагоги та представники цілої низки інших спеціальностей [6].

За багатьма експертними оцінками, період істотного оновлення знань в сучасній науці і практиці на початку ХХ століття складав 20 років, в даний час цей цикл складає всього 5-8 років. Прискорене зростання об'ємів інформації сьогодні породило низку проблем, в першу чергу, в системі освіти. Так, за даними 1993г., період «напіврозпаду» компетентності медиків, біологів, вчителів, менеджерів складає всього 4 роки, тобто багаж знань фахівця повинен оновлюватися практично безперервно, навіть якщо він працює в одній і тій же галузі. Отже, в сьогоденні суспільстві не можна один раз здобути навіть дуже хорошу освіту, достатню для всього життя. Сьогодні вимагає від сучасного фахівця постійного оновлення знань, підвищення кваліфікації, невпинного вдосконалення професійних навичок та оволодіння новими технологіями та, навіть, новими видами діяльності.

Відповідно, істотно змінюються вимоги до якості вищої освіти, яку отримують студенти, майбутні фахівці, у вишах. Ця проблема стосується не тільки Європейської вищої освіти як такої, а ще в більшій мірі, вищої освіти України, яка нещодавно приєдналася до умов європейського освітнього простору. Ключовим словом у Болонському процесі є конкурентоздатність, і це абсолютно природньо, з огляду на сам факт виникнення європейського освітнього співтовариства у відповідь на виклик США в сфері вищої освіти [3, с. 3]. Отже, вітчизняна вища освіта має запит на конкурентоздатного, високопрофесійного фахівця, здатного легко пристосовуватися до невпинно змінних умов ринкового середовища, фахівця, компетентність якого відповідає сучасним критеріям якості вищої освіти.

На думку автора статті, пошуки джерел вирішення поставленої проблеми доцільно спрямувати на дослідження організаційної культури вищого навчального закладу, як основного соціального інституту, що формує сучасну й майбутню інтелектуальну еліту країни, виробляє сучасні стандарти суспільства. Саме звернення до організаційної культури, як інтегрального виміру вишу, дає

можливість системно дослідити його ресурси в пошуках вирішення поставлених завдань.

Дослідженню організаційної культури присвячені роботи багатьох зарубіжних і вітчизняних - Е.Шейна, К.Шольца, К.Камерона, Р.Куїнн, М.И. Магури, В.А.Співака, Т.О.Соломанідіної, Г.Л.Хаєта, ін.; в тому числі, визначенню структурних рівнів та компонентів організаційної культури - підходи Е.Шейна, Ф.Харіса, Р.Морана, А.Н.Занковського, С.А.Ліпатова, Г.Л. Хаєта, Р.І.Фролова; висвітленню психологічних проблем організаційної культури - роботи Ф.Харріса і Р.Моран, Ч.Ханді, Е.Шейна, Л.Н Аксеновської, Т.Ю.Базарова, Б.Л.Єрьоміна, А.Н.Занковського, С.А.Ліпатова, А.Н.Пригожина, В.А. Співак, В.В.Скуратова та ін.

У сучасній психологічній науці окреслені також основні підходи до вивчення закономірностей процесу підготовки фахівців в роботах Е.А.Клімова, Н.В.Кузьміної, Т.В.Кудрявцева, А.О.Деркача, Е.Ф.Зєєра, Н.Д.Левітова, Б.Ф.Ломова, А.Л.Маркової, Н.С.Пряжникова, В.Д.Шадрікова, Р.Х.Шакурова, Н.Ф.Шевченко, Ю.М.Швалба та інших авторів. Значна кількість досліджень присвячена розвитку акмеологічного підходу в дослідженні проблем професійного самовизначення, становлення, самореалізації особистості, стратегії її життєдіяльності, професійної свідомості і самовдосконалення: К.А.Абульханової, А.А.Бодальова, В.Г.Асєєва, А.А.Деркача, С.Л.Кандибович, А.К.Маркової, Ю.В.Синягіна, Н.Т.Селезньової, Н.С.Пряжникова та ін.

В останнє десятиріччя почали також достатньо інтенсивно з'являтися роботи, присвячені дослідженню різних аспектів проблеми якості освіти та її виміру – це роботи В.А. Болотова, Б. Батуріна та Т. Єлісєєвої, Є.Ю.Владимирської, В. Воротілова та Г. Шапоренкова, Г.В. Степенко, К.В.Корсак , В. Є. Сафонова та інших авторів.

В той самий час, як показав аналіз джерел, сьогодні ми не маємо робіт, в яких би здійснювалось системне дослідження цих дуже важливих для вирішення завдань сучасної вищої школи та сьогоденного суспільства, проблемних областей, було б розроблено цілісний та системний підхід до виявлення та застосування ресурсів організаційної культури в вирішенні ключового питання сучасного освітнього менеджменту – забезпечення якості вищої освіти.

Саме тому доцільним є досягнення мети даної статті, яка полягає в виявленні психологічних ресурсів організаційної культури вищого навчального закладу в забезпеченні якості вищої освіти.

У Всесвітній декларації про вищу освіту для XXI століття підкреслюється значення освіти у відтворенні знання, що є підставою, гарантом і стимулом стійкого економічного, соціального і культурного розвитку. За допомогою освіти здійснюється трансляція і розширене відтворення «культурних норм, цінностей, ідей, як простір генерування суспільної ідеології, яка разом з її носіями «вростає» і «проростає» в культурі, як спосіб підготовки людини до оптимального існування в соціумі і культурі» [1, с.15]. В цьому контексті наше звернення до організаційної культури вишу не є випадковим – за нашим переконанням, саме організаційна культура являє собою освітній механізм трансляції не тільки знань, вмінь, навичок, якими повинен оволодіти майбутній спеціаліст, але й цінностей, переконань, культурних норм, які стають базою як для професіоналізму, так і для мироприйняття фахівця в цілому.

На питання, яким чином це відбувається, можемо відповісти, звернувшись до дослідження психологічного виміру організаційної культури. Природньо, що визначити ресурси і можливості, які криються в організаційній культурі вищого навчального закладу для формування майбутнього професіонала, адекватного запитам сучасного освітнього менеджменту і сьогоденного суспільства, неможливо без визначення сутності самого феномену організаційної культури.

Як і багато інших понять організаційно-управлінських дисциплін, концепція організаційної або корпоративної культури не має єдино "вірного" тлумачення. Навпаки, поняття організаційна культура має безліч різноманітних варіантів тлумачення і відповідних їм способів визначення. Враховуючи, що поняття організації так само насилу піддається однозначному визначенню, Е.Шейн, засновник теорії організаційної культури, вважає природними концептуальні і семантичні труднощі, що виникають при визначенні терміну «організаційна культура».

Найчастіше організаційну культуру визначають за Едгаром Шейном як: «патерн (або систему) колективних базових переконань - сформованих організацією при вирішенні проблем адаптації до змін зовнішнього середовища і внутрішньої інтеграції, ефективність якого виявляється достатньою для того, щоб вважати його цінним і передавати новим членам групи як правильну систему сприйняття і розгляду названих проблем» [7, с. 28]. Але незайвим є відмітити, що в наукових джерелах, присвячених дослідженню організаційної культури ми знаходимо понад 50 дефініцій, кожна з яких акцентує якісь певні сторони цього феномену.

До складових організаційної культури (підходи Е.Шейна, Ф.Харіса, Р. Морана, А.Н. Занковського, С.А.Ліпатова, Г.Л. Хаєта, Р.І. Фролова та ін.) різні автори в різноманітних комбінаціях відносять найчастіше організаційну філософію, організаційні цінності, норми, переконання й стилі поведінки, звички, традиції, ритуали, психологічний клімат, стиль керівництва, комунікаційну систему, особливості регуляції конфліктів, міжособистісних відносин, мотивацію, критерії успішної діяльності, розвиток і самореалізацію співробітників.

Проведений нами аналіз визначень організаційної культури в основних наукових концепціях дозволяє виокремити дві групи, або дві підсистеми організаційних явищ, що включаються дослідниками в область її визначення. Першу з них складають ментальні, когнітивні або нормативно-семіотичні феномени – когнітивні уявлення, схеми, колективна свідомість, системи знань, норм, вірувань, цінностей та ідей, які об'єднують людей в організації в єдине ціле. Друга підсистема включає зовнішні, поведінкові, діяльнісні прояви членів організації - особливості спілкування і взаємодії, загальноприйняті поведінкові стереотипи, дії, традиції, ритуали.

Очевидним є також те, що саме існуючі системи уявлень, встановлень, норм, вірувань, цінностей першої підсистеми організаційної культури задають напрям і орієнтири для здійснення й регуляції всіх форм поведінкової і діяльнісної активності, що складають другу підсистему. Тобто, по суті, є первинними і визначальними в регуляції життєдіяльності системи процесів і явищ організаційної культури.

З огляду на поставлену мету, найбільш важливим для нас є те, що організаційна культура являє собою певним чином організований соціально-

психологічний простір (В.П.Казміренко), або єдиний ціннісно-нормативний простір (Т.Ю. Базаров), у якому існує організація у взаємодії з іншими організаційними структурами, з персоналом, студентами. І, враховуючи, що організаційна культура є інтегральним феноменом, вона пов'язує місію освіти, філософію організації, відображену через мету діяльності освітнього закладу, та ціннісно-смысловий аспект професійного становлення, існування та розвитку як майбутніх спеціалістів, так і викладачів вишів. Таким чином, організаційна культура є, з одного боку, результатом внутрішньо- і зовнішньоорганізаційної взаємодії вишу як організації, з другого – динамічною системою, що визначає напрямки розвитку як для організації в цілому, так і для всіх включених в неї суб'єктів.

Отже, проаналізуємо тепер ті орієнтири, на які повинна спрямовувати професійний розвиток особистості організаційна культура вишу, з урахуванням сучасних критеріїв якості освіти. Для цього, насамперед, визначимось з сутністю поняття «якість освіти». І в цьому плані слід відмітити, що науковці, в першу чергу, відзначають його багатоаспектність, багатовимірність, багатомодельність та відносність, тобто як поняття, якому неможливо дати єдине визначення. Підкреслюється також, що якість сучасної вищої освіти - це якість освіти періоду становлення нового інформаційного суспільства, що, в свою чергу, потребує нового розуміння суті освіти, чи навіть, нової філософії освіти [3, с. 203].

Виділяється декілька основних аспектів (контекстів) «прикладання» поняття якості до освіти: 1) якість освіти як соціального інституту, 2) якість освіти як педагогічного явища, 3) якість освіти як суспільного процесу, 4) якість освіти як процесу суб'єкт-суб'єктної взаємодії, 5) якість освіти як загальноцивілізаційного феномену, 6) якість освіти як соціокультурної системи, 7) якість освіти як єдності соціального, культурного, економічного та наукового середовища. Усі названі аспекти можуть стати окремими складовими наукового аналізу якості вищої освіти [3, с. 12]. Багато дослідників відзначають складність однозначної інтерпретації поняття «якості» через його динамічність, а також властиву йому здатність означати одночасно щось абсолютне і щось відносне. Абсолютність якості освіти виражається в якості інтелектуальних ресурсів країни, воно «ідентифікується з якістю прогнозування, якістю майбутнетворіння», якістю вирішення актуальних суспільних проблем. Відносність якості освіти відображає відносність соціальних норм якості освіти, що виражаються в стандарті і де вирішальною є роль доктрини освіти, орієнтирів освітньої політики [4, с. 201].

Якість освіти як поняття відносне має два аспекти: (1) внутрішній (його ще називають виразником точки зору «виробника»), - відповідність нормі, стандарту, детальніше - зміст освіти, рівень підготовки студента, викладача, інформаційно-методичний супровід, матеріально-технічне забезпечення якості підготовки, освітні технології, наукова діяльність; (2) зовнішній - відповідність запитам споживача. Якісною в цьому контексті вважається така освіта, яка є адекватною певним актуальним вимогам: стандартам освіти, які виступають формалізаторами соціальної норми якості освіти; потребі постійного зростання ефективності роботи кожного елемента освітньої системи, кожного працівника, який дбає про мінімізацію втрат, пов'язаних з неякісною роботою; завданню виконання освітою «ролі головного засобу нарощування людського капіталу нації, гарантування збільшення валового національного продукту та успіху країни на

відкритому світовому ринку товарів і послуг» [3, с. 16]. Другий аспект якості освіти передбачає відповідність вимогам споживача - сьогодні це в першу чергу означає надавати молоді професії, що відповідають потребам суспільства, дають можливість особистісної реалізації, «орієнтовані на інноваційну економіку суспільства знань, яка в усіх своїх секторах спирається на нано- і фемтотехнології, а не на технології індустріальної епохи» [3, с. 17] .

Існують різноманітні підходи до визначення якості освіти. Розуміючи якість освіти як сукупність характеристик соціально-педагогічного процесу, В. Воротілов та Г. Шапоренкова виділяють тринадцять підходів до визначення якості освіти: «інтуїтивно-емпіричний (досвід та інтуїція людини); формально-підзвітний (рівень успішності тих, хто навчається); психологічний (рівень вихованості та навченості); процесуальний (оцінка стану навчального процесу); результуючий (оцінка результату педагогічної діяльності освітнього закладу); комплексний (зовнішня експертиза матеріальної бази, кадрового складу, програм, форм і методів роботи і таке інше); багатопараметричний (оцінка діяльності закладу на основі внутрішньосистемних параметрів); методологічний (співвідношення результату з заданими цілями); інтегрований (введення категорій, що носять інтегрований характер - компетентність, грамотність, освіченість); особистісно-орієнтований (розвиток особи того, хто навчається); соціальний (ступінь задоволення індивідуального і суспільного споживача); кваліметричний (вимірювання показників за параметрами)» [2, с. 51].

Серед найбільш поширених в літературі трактувань якості освіти зустрічаємо такі: «відповідність навчально-дисциплінарної динаміки формам культурної інституційної практики» (Коваленко Н.В., Онюшкіна А.В.); поняття, яке охоплює три важливі складові: якість учбово-методичної бази, якість педагогічних кадрів та професорсько-викладацького складу, якість об'єкта навчання (тобто рівень підготовки фахівців, здатних до ефективної професійної діяльності) (Панченко Л. М., Гальперіна В, О.); складна філософська, економічна і соціальна категорія, на основі якої формується освітня політика, що здійснюється керівництвом вищого навчального закладу у відповідності з накресленими цілями і завданнями. Вона включає якість навчальної, виховної, наукової, фінансово-економічної, господарчої, зовнішньої, управлінської діяльності вищих закладів освіти» (Сафонова В. Є.). І, нарешті, найбільш вдале, і відповідне поглядам автора статті, - це визначення якості освіти як «інтегральної характеристики системи освіти, що відображає ступінь відповідності реальних освітніх результатів, що досягаються, нормативним вимогам, соціальним і особистісним очікуванням» (Болотов В.А.) [3, с. 17].

Яким же чином можуть бути пов'язані такі різноспрямовані за змістом і настільки різнорівневі характеристики якості освіти, як нормативні вимоги, соціальні очікування суспільства, та особистісні очікування студента як отримувача вищої освіти?

Сьогодні є достатньо обгрунтованим положення, що провідними принципами, на яких базується підготовка спеціалістів західної школи в моделі, свого роду, «американізованого» університету, є прагматизм та вузький професіоналізм, які позбавляють студентів можливості опанувати всю сукупність знань щодо обраного напрямку підготовки. В той самий час,

загальновідомо, що спеціалістів вітчизняної школи на Заході цінують, насамперед, за здатність сприймати проблему широко, у системі всіх її складових, і досить часто знаходити рішення навіть за межами своєї спеціальності. І ця відмінна риса нашої вищої освіти дуже добре узгоджується з тенденціями так би мовити традиційної європейської освіти, яка з часів античності трактується не стільки як отримання суми знань, скільки як зміна суті людини, усвідомлення своєї духовності, її гуманізація і всебічний розвиток. І це є риса, яка, на жаль, може бути втрачена вітчизняною вищою освітою у зв'язку з підсиленням тенденції до інструментально-операціональної орієнтації.

Запобігти цій негативній тенденції, спрямувати студента не на фрагментарне, а на цілісне сприйняття дійсності, зробити для нього значущою цінність вдосконалення своїх знань та саморозвитку можливо, при формуванні і розвитку у нього такої особистісної властивості, як акмеологічна культура (А.А.Деркач, О.В.Селезньова, 2006). Сутність акмеологічної культури як особистісної якості і як процесу творчої самореалізації сутнісних сил та здібностей людини, була виявлена і досконально проаналізована О.В.Селезньовою і А.А.Деркачем в результаті розгляду основних підходів: антропологічного, екзистенціального, аксіологічного, системно-структурного, культурологічного, синергетичного, особистісного та акмеологічного [5, с. 143].

В якості інтегруючого по відношенню до решти методологічних підходів виступає власне акмеологічний підхід, в основі якого лежить ідея творення або відновлення цілісності людини і який дає стратегію перетворення наявного рівня розвитку акмеологічної культури у вищий, оптимальний (Б. Г. Ананьев, А. А. Бодальов, А. А. Деркач, Н. В. Кузьміна та ін.). Базуючись на основних принципах акмеології, цей підхід показує співвідношення понять «саморозвиток», «самоактуалізація», «самовдосконалення», «самореалізація», «самоздійснення» з поняттями «акме» і «культура». А саме, акме як результат і одночасно як процес саморозвитку, самореалізації людини виражається в його культурі. І, отже, акмеологічна культура, в свою чергу, виступає як інтегральний показник саморозвитку і одночасно як особистісна якість, що забезпечує ефективність цього процесу.

Розвиток акмеологічної культури як особистісної якості приводить до постановки нових завдань, що відкривають можливості для нових життєвих виборів особистості, для нових кроків у досягненні акме і самореалізації. Досягнення високого рівня акмеологічної культури дозволяє людині осмислювати процес саморозвитку як життєву цінність, створювати умови для самовдосконалення і самореалізації в ході життєдіяльності, пізнавати, актуалізувати, творчо проявляти свою індивідуальність, як в особистісній сфері, так і в професійній.

Згадаємо, що, згідно з думкою багатьох дослідників (Н.В.Кузьміної, А.П. Сітнікова, А.А.Бодальова, А.К.Маркової, Ю.В.Синягіна та ін.), цілісний підхід до формування особистості професіонала передбачає розвиток його мотиваційно-сміслової сфери; оволодіння певним рівнем професійних знань, умінь і навичок (операційної сфери); вироблення і вдосконалення індивідуального стилю професійної діяльності. Звичайно, третя з відмічених підсистем вдосконалюється переважно вже в процесі самостійної професійної діяльності, після закінчення ВНЗ. Та саме в період навчання у вишах, в межах певних

організаційних культур вищих навчальних закладів, формуються перші дві підсистеми особистості майбутнього професіонала. І, відповідно, саме цінності і базові переконання організаційної культури ВНЗ задають основні орієнтири і напрями розвитку випускників на майбутнє.

Саме цінності, базові переконання і норми організаційної культури ВНЗ інтерналізуються студентами як основні, вихідні у процесах професійного самовизначення, як такі, що формують їх професійну, і впливають на особистісну ідентичність, і, відповідно, задають основні орієнтири і напрями розвитку випускників на майбутнє. І саме ці психологічні механізми повинні враховуватись, на наш погляд, в першу чергу, менеджментом освіти, при визначенні векторів розвитку сучасної вищої освіти.

Отже, розглянуті психологічні механізми, і є по суті, психологічними ресурсами організаційної культури вишів в забезпеченні адекватних умов для набуття вищої освіти, що відповідає сучасним критеріям якості. Відповідь на виклик сьогодення до сучасного фахівця у постійному оновленні знань, вдосконаленні професійних навичок, невпинному саморозвитку, можлива саме в площині формування відповідної організаційної культури вишів. А саме, - організаційної культури, спрямованої на формування особистості, здатної адаптуватися до змінних умов сьогоденного суспільства, для якою є цінністю самовдосконалення, розвиток, самореалізація, тобто високий рівень акмеологічної культури. В такому разі ми можемо говорити про акмеологічну культуру ВНЗ, яка і може розглядатися як головний ресурс, засіб, і, в той самий час, як результат розв'язання основного завдання, що вирішує сучасний освітній менеджмент – забезпечення якості вищої освіти.

Висновки. Проведений в статті аналіз обґрунтував необхідність і можливість використання соціально - психологічних ресурсів організаційної культури вишів в забезпеченні якості сучасної вищої освіти. Враховуючи нові реалії сьогодення і відповідні нові критерії якості, які повинні забезпечувати, насамперед, конкурентоспроможність фахівців, їх здатність легко адаптуватися до невпинно змінних умов ринкового середовища, доцільно шукати рішення саме в площині формування відповідної організаційної культури вишів. На думку автора статті, формування цінності самовдосконалення, розвитку, самореалізації особистості, і, відповідно, її акмеологічної культури, на рівні організаційної культури вищих навчальних закладів може розглядатися як засіб розв'язання нових завдань, які вирішує сучасний освітній менеджмент. Спрямованість організаційної культури на формування акмеологічної культури студентів, майбутніх професіоналів, тобто акмеологічна культура вишу, може служити критерієм ефективності його діяльності як організації і показником якості освіти, яку отримують студенти у ВНЗ .

Література

1. Всемирная декларация о высшем образовании для XXI века: подходы и практические меры: Материалы конференции по высшему образованию. ЮНЕСКО. Париж. 5-9 октября 1998г.
2. Воротилов В., Шапоренкова Г. Анализ основных подходов к определению качества образования / В. Воротилов // Высшее образование в России. - 2006, №11. - С. 49-51.
3. Кісіль М. Деякі термінологічні та методологічні засади філософського аналізу якості вищої освіти / М. Кісіль // Наукові дослідження та методика викладання гуманітарних дисциплін. Збірка матеріалів науково-методичної конференції. - Івано-Франківськ. Видавництво «Факел», - 2007. - С. 11- 18.

4. Панченко Л.М., Гальперіна В.О. Проблема управління якістю освіти (соціально-філософський аналіз) / Л.М. Панченко // Вища освіта України - Додаток 3 (т. 3) - 2006. - С. 200-206.
5. Спицына Л.В. Организационная культура высшего учебного заведения как фактор формирования акмеологической культуры будущего профессионала/ Л.В. Спицына // Организационная среда XXI века/ Под ред. П.Ю. Федорова, А.Н. Занковского. – М.: МЭСИ, 2010. – С. 140-145
6. Шиморина Е.Ф. Воспроизводство и обновление знания в современных российских условиях : Дис. ... д-ра социол. наук. Москва, 2005.
7. Шейн Е. Организационная культура и лидерство./ Едгар Шейн - СПб.: Питер.- 2002. – 335с.

УДК 316.6

Фадєєва І.О.

Дніпропетровський національний університет ім.О.Гончара, факультет суспільних наук і міжнародних відносин, кафедра соціології, викладач

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОЇ ТВОРЧОСТІ В СУЧАСНИХ ПРАКТИКАХ ПРОТЕСТУ

У статті розглянуто проблеми реалізації соціальної творчості в сучасних практиках протесту в українському суспільстві, запропонований авторський підхід до визначення поняття «соціальна творчість», дана характеристика протесту як формі соціальної творчості, описані класичні та новітні практики протестування в Україні.

Робота є корисним матеріалом для вирішення проблем реалізації соціальної творчості в Україні. Вона може використовуватися соціологами, політологами, представляти інтерес для зацікавлених у проблемах соціальної творчості та креативності

Ключові слова: соціальна творчість, протест, практики протестування, деривація, ціннісні експектації

В статье рассмотрено проблемы реализации социального творчества в современных практиках протеста в украинском обществе, предложен авторский подход к определению понятия «социальное творчество», дана характеристика протесту как форме социального творчества, описаны классические и новейшие практики протестования в Украине.

Работа есть полезным материалом для решения проблем реализации социального творчества в Украине. Она может использоваться социологами, политологами, представлять интерес для заинтересованных в проблемах социального творчества и креативности.

Ключевые слова: социальное творчество, протест, практики протестования, депривация, ценностные экспектации

The article deals with the problems of realization of social creation in the modern protest's practices in the Ukrainian society, the author proposed an approach to the definition of "social creation" done, characterization of protest as a form of social creation was given, classical and modern practices of protest in Ukraine was described.

The work is a useful material for solving problems of social creation in Ukraine. It can be used by sociologists, politologists and all, who interested in the problems of social creative and creativity

Key words: social creation, protest, protest's practices, deprivation, value expectation

Актуальність. Повсякденне життя сучасної людини наповнене безліччю проблем, які потребують негайного вирішення саме тут і зараз. Стрімкий розвиток науки та техніки, нестабільна політична ситуація і гострі соціально-економічні питання змушують нас до миттєвих відповідей, що, в свою чергу, вимагає нестандартного, креативного підходу до новостворених ситуацій. Це стало